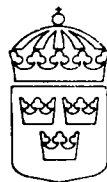

Arbetsmarknadsutskottets betänkande

1987/88:6

om ändring i lagen (1970:741) om statlig lönegaranti
vid konkurs (prop. 1987/88:2)

AU
1987/88:6

Sammanfattning

I betänkandet behandlas proposition 1987/88:2 om ändring i lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs och tre med anledning av propositionen väckta motioner. I ärendet har yttrande avgivits av lagutskottet (LU 1987/88:3 y, bil. 1). Utskottet tillstyrker regeringens förslag till ändring av lönegarantilagen. Utskottet föreslår, i anslutning till vad som anförs i motionerna, att 9 kap. 1 § konkurslagen (1987:672) ändras så att tingsrätt t.o.m. den 30 juni 1988 kan besluta om bevakningsförfarande vid konkurs, om det vid handläggning av lönegarantiärenden kan finnas skäl till detta.

Vad gäller formerna för prövning av lönegaranti har en gemensam reservation av företrädarna i utskottet för moderata samlingspartiet, folkpartiet och centern fogats till detta betänkande.

Propositionen

I proposition 1987/88:2 hemställs att riksdagen antar det av lagrådet granskade förslaget till lag om ändring i lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs med vidtagna ändringar.

Lagförslaget fogas till betänkandet som bilaga 2.

Motionerna

1987/88:A2 av Bengt Harding Olson m.fl.(fp) vari yrkas

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om konkursförvaltares prövningsansvar för samtliga lönegarantianspråk,

2. att riksdagen – om inte yrkande 1 bifalles – hos regeringen begär förslag till sådan ändring i lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs att konkursförvaltare får prövningsansvar för lönegarantianspråk för att säkerställa fortsatt drift vid företaget.

1987/88:A3 av Elving Andersson (c) vari yrkas att riksdagen beslutar att hos regeringen hemställa om förslag till ändring i lagen om statlig lönegaranti vad avser prövningen av betalning av lönegaranti vid konkurser i enlighet med vad som anförs i motionen.

1987/88:A4 av Stig Gustafsson m.fl.(s) vari yrkas att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att vad som anförs i motionen bör beaktas vid det fortsatta arbetet med en översyn av lönegarantilagen.

AU 1987/88:6

Utskottet

Bakgrund

Förfarandet vid prövning av anspråk enligt lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs sker på olika sätt beroende på i vilken form konkursen handläggs. Enligt den nuvarande konkurslagen (1921:225) svarar förvaltaren i en ordinär konkurs för att utbetalande myndighet – länsstyrelsen – underrättas om klara lönefordringar och att denna typ av fordringar för löntagarnas räkning bevakas i konkursen. I mindre konkurser handhar kronofogdemyndigheten lönegarantifrågorna i ett från konkursen skilt förfarande.

Enligt den nya konkurslagen (1987:672) som träder i kraft den 1 januari 1988 ersätts de nuvarande olika handläggningsformerna med en enhetlig konkurshandläggningsform. Bevakningsförfarande i konkurs skall i framtiden äga rum i princip endast om oprioriterade fordringar kan komma i fråga för utdelning. I övriga konkurser kommer kronofogdemyndigheten att svara för handläggning och bevakning av lönegarantifrågorna. Detta kommer då att ske i ett från konkursen skilt förfarande.

Enligt gjorda beräkningar kommer i framtiden lönegarantifrågor att handläggas av kronofogdemyndigheten i ca 98 % av alla konkurser, mot för närvarande ca 95 %.

Ändringar i lönegarantilagen

I proposition 1987/88:2 anför föredraganden att de i konkurslagen (1987:672) gjorda förändringarna föranleder ändringar i lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs av i huvudsak formell karaktär.

Enligt den nya konkurslagen blir handläggning utan bevakningsförfarande, dvs. den formella handläggningsform som närmast motsvarar mindre konkurs, även formellt huvudregel. Detta bör avspeglas i lönegarantilagen bl.a. genom att nuvarande 6 och 7 §§ byter plats. I övrigt innebär ändringarna i lönegarantilagen bl.a. att viss särredovisning blir överflödigt, då konkursdomarens uppgifter övertas av tingsrätten, och att paragrafhänvisningar till konkurslagen avser den nya konkurslagen.

Utskottet har inte något att erinra mot de i propositionen föreslagna ändringarna i lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs.

Prövningen av formerna för lönegarantianspråk

I propositionen redovisar föredraganden också efter vilken inriktning arbetet med en framtida reform av förfarandet vid handläggningen av ärenden om statlig lönegaranti vid konkurs kommer att bedrivas. Föredraganden redovisar att lönegarantiutredningen i delbetänkande, (SOU 1986:9) Ny lönegarantilag, föreslagit ändringar av förfarandet vid handläggning av lönegaranti-

ärenden och därvid bl. a. förordat att den prövning av garantianspråk som för närvarande ankommer på kronofogdemyndighet flyttas över till konkursförvaltarna. De flesta remissinstanserna som yttrat sig har godtagit eller lämnat utan erinran utredningens förslag i denna del. Dock har åskilliga remissinstanser kritiserat utredningsförslaget bl. a. därför att effekten skulle bli att förvaltarna skulle få en i särskild ordning reglerad uppgift som de för närvarande inte har. Uppgiften skulle innefatta myndighetsutövning, vilket enligt kritikerna bör ligga på en myndighet.

Föredraganden anser att det inte saknas fog för den kritik som framförts. Starka skäl talar för att uppgiften om prövning av lönegarantiärenden bör ligga på en myndighet. I stället vill föredraganden att, i samråd med berörda myndigheter och organisationer, det närmare övervägs en lösning av handlägningsfrågorna som går ut på att kronofogdemyndigheterna får prövningsansvaret för alla lönegarantianspråk. En annan anledning att dröja med en reform är, enligt propositionen, att den omorganisation av kronofogdemyndigheterna som skall genomföras den 1 juli 1988 skapar nya förutsättningar för en koncentration av lönegarantihanteringen inom kronofogdemyndigheterna. Med hänsyn härtill lämnar föredraganden inte något förslag till nytt lönegarantisystem i propositionen.

I de tre motioner som väckts med anledning av propositionen förordas att en reform av lönegarantisystemet, med hänsyn till såväl arbetstagarnas intressen som effektivitetsskäl, bör inriktas på att överflytta ansvaret för prövningen av lönegarantianspråken till konkursförvaltarna.

I motion 1987/88:A2 av Bengt Harding Olson m. fl. (fp) anförs att samtliga lönegarantiärenden bör avgöras av konkursförvaltare. Om detta inte går att genomföra föreslås en provisorisk ordning som innebär att konkursförvaltarna skall ansvara för de lönegarantiärenden som förvaltaren kräver att få handlägga för att säkerställa fortsatt drift vid företaget.

I motion 1987/88:A3 av Elving Andersson (c) anförs att konkursförvaltarna bör få ansvaret för prövningen av betalning av lönegarantin, då möjligheter därigenom skapas för ett snabbt och effektivt förfarande vid besluten.

I motion 1987/88:A4 av Stig Gustafsson m. fl. (s) erinras om att kronofogdemyndigheterna omorganiseras först från den 1 juli 1988, varför det är olämpligt att nu föra över nya arbetsuppgifter till dessa myndigheter. Med hänsyn härtill bör möjligheterna utvidgas för domstol att besluta om bevakningsförfarande, i första hand då för de situationer där ett smidigare förfarande är betydelsefullt för arbetstagarna. I motionen anförs vidare att den nya konkurslagen bör ändras så att bevakningsförfarande kan anordnas, om det finns skäl till detta med hänsyn till arbetstagarnas fordran på lön eller ersättning. Det anförda bör beaktas vid det fortsatta arbetet med en översyn av lönegarantilagen.

Arbetsmarknadsutskottet har berett lagutskottet tillfälle att yttra sig i ärendet. Lagutskottet framhåller i sitt yttrande att kronofogdemyndigheterna med sin nuvarande organisation generellt sett inte torde ha de resurser som krävs för att de skall tillföras flera och kanske mer komplicerade lönegarantiärenden. Därför föreslår lagutskottet att konkursförvaltarna övergångsvis bör ges möjlighet att handlägga lönegarantianspråk när det

krävs med hänsyn till företagets fortsatta drift och arbetstagarnas intressen. Med hänsyn härtill förordar lagutskottet att 9 kap. 1 § konkurslagen (1987:672) ändras så att domstolen kan ge förvaltarna denna möjlighet.

Mot bakgrund av lagutskottets bedömning att kronofogdemyndigheterna för närvarande inte har de resurser som krävs, om de tillförs fler och mer komplicerade lönegarantiärenden, ansluter sig arbetsmarknadsutskottet till förslaget i lagutskottets yttrande. Innebörden blir då att tingsrätterna övergångsvis bör ges möjlighet att besluta om bevakningsförfarande i enlighet med det förslag till ändring av 9 kap. 1 § konkurslagen (1987:672) som lagutskottet förordat i sitt yttrande. Lagregeln bör dock, enligt arbetsmarknadsutskottets mening, kompletteras med en bestämmelse som innebär att detta tillägg skall gälla t.o.m. den 30 juni 1988. Utskottets förslag innebär att kronofogdemyndigheterna ges sex månader för förberedelser i form av utbildning m.m. för att på ett kompetent sätt kunna handlägga de lönegarantiärenden som tillkommer med anledning av ikraftträdandet av den nya konkurslagen. Som tidigare nämnts är också avsikten att den nya kronofogdeorganisationen skall träda i kraft den 1 juli 1988.

Beträffande tillämpningen av den nya bestämmelsen vill utskottet ansluta sig till lagutskottets yttrande och framhålla att domstolen i allmänhet bör kunna lägga förvaltarens uppgift om behovet av ett bevakningsförfarande till grund för beslutet. Någon prövning av frågan huruvida driften av företaget bör fortsätta eller ej bör således inte göras av domstolen. Däremot kan det finnas skäl för domstolen att under hand inhämta tillsynsmyndighetens syn på saken. Som lagutskottet anför är det inte meningen att bevakningsförfarande alltid skall anordnas vid företagets fortsatta drift. Det bör krävas att det är av betydelse för den fortsatta driften att förvaltaren handlägger lönegarantifrågorna. Därvid bör även arbetstagarnas intressen av att frågorna handläggs av konkursförvaltaren tillmätas betydelse. En annan omständighet som bör beaktas är om förvaltarens befattning med lönegarantifrågorna ger ett smidigare förfarande än om frågorna handläggs vid kronofogdemyndigheten. Bevakningsförfarandet bör därför aktualiseras främst när det är fråga om konkursdrabbade företag med många anställda eller företag där lönegarantifrågorna kan vara komplicerade.

Utskottet vill slutligen i likhet med lagutskottet tillägga att vad som ovan anförts endast avser anordnande av bevakningsförfarande med hänsyn till handläggningen av lönegarantiärenden. I övrigt äger vad som uttalats i förarbetena till konkurslagen giltighet.

Med det anförda kan de i ärendet behandlade motionerna anses till viss del vara tillgodosedda. Propositionen föranleder i övrigt inte några uttalanden från utskottets sida.

Hemställan

Utskottet hemställer

1. *beträffande ändringar i lönegarantilagen*
att riksdagen antar det till proposition 1987/88:2 fogade förslaget till lag om ändring i lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs,
2. *beträffande prövning av formerna för lönegarantianspråk*
att riksdagen med anledning av motionerna 1987/88:A2, 1987/88:A3 och 1987/88:A4 antar följande

Lag om ändring i konkurslagen (1987:672)

Härigenom föreskrivs att 9 kap. 1 § konkurslagen (1987:672) skall ha följande lydelse.

*Lydelse enligt SFS 1987:672**Föreslagen lydelse*

9 kap.
1 §

Rätten får efter framställning från konkursförvaltaren besluta att bevakningsförfarande skall äga rum i konkursen. Bevakning bör äga rum, om fordringar utan förmånsrätt kan antas erhålla utdelning i konkursen.

Rätten får efter framställning från förvaltaren besluta att bevakningsförfarande skall äga rum i konkursen. Bevakning bör äga rum, om fordringar utan förmånsrätt kan antas erhålla utdelning i konkursen.

Utöver vad som följer av första stycket bör under tiden den 1 januari- den 30 juni 1988 bevakningsförfarande äga rum om det med hänsyn till handläggningen av ärenden enligt lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs finns skäl för det.

Denna lag gäller i fråga om 9 kap. 1 § andra stycket till utgången av juni 1988.

Stockholm den 24 november 1987

På arbetsmarknadsutskottets vägnar

Lars Ulander

Närvarande: Lars Ulander (s), Elver Jonsson (fp), Lahja Exner (s), Börje Hörnlund (c), Bengt Wittbom (m), Sten Östlund (s), Bo Nilsson (s), Charlotte Branting (fp), Sonja Rembo (m), Kersti Johansson (c), Sven Lundberg (s), Anders G Högmark (m), Johnny Ahlqvist (s), Monica Öhman (s) och Karl-Erik Persson (vpk).

Reservation

Prövning av formerna för lönegarantianspråk (mom. 2)

Elver Jonsson (fp), Börje Hörnlund (c), Bengt Wittbom (m), Charlotte Branting (fp), Sonja Rembo (m), Kersti Johansson (c) och Anders G Högmark (m) anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 4 som börjar med "Mot bakgrund" och slutar med "juli 1988" bort ha följande lydelse:

Utskottet tar först upp huvudfrågan, dvs. det framtida förfarandet vid

prövningen av anspråk enligt lönegarantilagen. I propositionen förespråkar föredraganden att när man gör en handläggningsreform bör den leda till att prövningen av lönegarantianspråk utan undantag skall ankomma på kronofogdarna. Lönegarantiutredningens av de flesta remissmyndigheterna understödda förslag går däremot ut på att prövningen i samtliga fall – även de som i dag handläggs av kronofogdarna – skall fullgöras av konkursförvaltarna.

Yrkandena i motionerna 1987/88:A2 av Bengt Harding Olson m.fl. (fp) och 1987/88:A3 av Elving Andersson (c) innebär att utredningens förslag i den nu aktuella delen bör fullföljas. Även Stig Gustafsson m.fl. (s) anser i motion 1987/88:A4 att utredningsförslaget såväl ur arbetstagarnas som samhällets synvinkel är en bättre lösning än den som förordas i propositionen. Denna ståndpunkt motiveras utförligt i motionen.

I föreliggande fråga anförs i den till lagutskottets yttrande (LU 1987/88:3 y) fogade avvikande meningen från m,fp,c följande: Konkursförvaltarna, som under hela konkursens förlopp har en direkt kontakt med konkursförfarande, har bättre förutsättningar än kronofogdemyndigheterna att handlägga anspråk på statlig lönegaranti. Förvaltarens nära kontakt med företaget och dess anställda under konkursens gång leder till det säkraste underlaget för att bedöma anspråk enligt lönegarantin. En ordning som innebär att den som svarar för utredningen av företagets tillgångar och skulder också svarar för prövningen av de skulder som föranleder anspråk enligt lönegarantin medför dessutom att dubbelarbete och onödig byråkrati undviks. En sådan ordning innebär även en tydligare ansvarsmarkering. Att som förespråkas i propositionen ge kronofogdemyndigheterna det formella ansvaret för prövningen, medan ansvaret i praktiken ändå kommer att finnas hos förvaltarna, medför en olämplig uppsplittring av ansvaret.

Det framhålls vidare i den avvikande meningen att en stabilare hantering av lönegarantiärenden uppnås, om samma förfarande tillämpas oavsett konkursens handläggningsform. Ett sådant system torde för övrigt vara betydligt mindre resurskrävande än det som förespråkas i propositionen. I sammanhanget bör också poängteras att 1979 års konkursreform medfört att förvaltaruppdragen har koncentrerats till personer som specialiserat sig på konkursförvaltning. Förvaltarna har därför bättre kunskaper och erfarenhet än tidigare när det gäller den lagstiftning som anknyter till förhållandena i konkurs. Konkursförvaltarna ansvarar redan i dag inom ramen för tillsynsmyndighetens kontroll för prövningen av lönegarantianspråk i ordinära konkurser. Med hänsyn härtill kan några principiella invändningar knappast resas mot förvaltarnas myndighetsutövning i de aktuella ärendena.

Vad som anförts av motionärerna och av lagutskottets m-, fp- och c-ledamöter visar enligt arbetsmarknadsutskottets mening på ett övertygande sätt att ansvaret för prövningen av lönegarantianspråk vid samtliga konkurser i fortsättningen bör åvila konkursförvaltarna. Detta överensstämmer med den ordning som förordats av lönegarantiutredningen och har fått stöd av en bred remissopinion. En kommande reformering av handläggningen av lönegarantisystemet bör följaktligen ske i enlighet härmed. Riksdagen bör med tillstyrkan av motionerna i motsvarande delar som sin mening bringa det nu anförda till regeringens kännedom.

Det återstår här efter att överväga de anordningar som behöver tillskapas för tiden från årsskiftet, då den nya konkurslagen träder i kraft, fram till dess en reformerad handläggningsordning kan börja fungera.

Utgångspunkten för dessa överväganden bör vara att man som en provisorisk lösning får godta att ansvaret för att pröva lönegarantianspråken övergångsvis knyts till den nya konkurslagens bestämmelse om anordnande av bevakningsförfarande. Detta leder i och för sig till att konkursförvaltarna kommer att hantera lönegarantiärendena i alla de konkurser i vilka bevakningsförfarande anordnas. I praktiken kommer dock ett större antal ärenden än för närvarande att avgöras av kronofogdemyndigheterna. I en till lagutskottet och arbetsmarknadsutskottet ställd skrivelse har Konkursförvaltarcollegiernas förening uttryckt farhågor för att förslaget kommer att medföra att förvaltarna går miste om sin nuvarande möjlighet att handlägga lönegarantianspråk för att därigenom säkerställa fortsatt drift av konkursdrabbade företag.

Skälet till detta är att den nya konkurslagen inte anses medge att bevakningsförfarande anordnas av den anledningen att det med hänsyn till det konkursdrabbade företagets fortsatta drift är motiverat att konkursförvaltaren får handlägga uppkommande lönegarantianspråk. Om ingen åtgärd vidtas kommer prövningen i dessa fall att överföras till kronofogdemyndigheterna. Det strider emellertid mot de intentioner utskottet ovan har gett uttryck för att nu flytta över ytterligare ärenden till kronofogdemyndigheterna. Dessutom tillkommer att man inom lagutskottet, såvitt framgår av yttrandet, är ense om att kronofogdemyndigheterna med sin nuvarande organisation generellt sett inte har de resurser som krävs för att ta hand om fler och kanske mer kvalificerade lönegarantiärenden.

Det anförda leder till slutsatsen att konkursförvaltarna i avvaktan på en slutlig reform bör ges möjlighet att handlägga lönegarantianspråk även i de konkurser i vilka bevakningsförfarande inte anordnats, när det krävs med hänsyn till företagets fortsatta drift och arbetstagarnas intressen. I den avvikande meningen från lagutskottet förordas att en kompletterande bestämmelse härom infogas i lönegarantilagen.

Arbetsmarknadsutskottet delar i denna lagtekniska fråga uppfattningen att den kompletterande bestämmelsen av systematiska skäl borde ha sin plats i lönegarantilagen. Med hänsyn till den korta tid som står till buds för att lösa denna lagstiftningsfråga och till att frågan kompliceras av dess nära samband med den nya konkurslagen har utskottet likväl stannat för att den behövliga regleringen bör ske inom ramen för sistnämnda lag. I lagutskottets yttrande har presenterats ett färdigt förslag till bestämmelse, som synes tillgodose det syfte som här är primärt, nämligen att ge konkursförvaltarna ett i förhållande till dagsläget oförändrat utrymme att hantera lönegarantiärendena. Lagförslaget framläggs nedan i hemställan för riksdagens godkännande. Någon tidsbegränsning av bestämmelsen bör inte göras, utan den förutsätts gälla tills regeringen har lagt fram förslag till en lönegarantireform i enlighet med vad som förordats i det föregående och denna reform har trätt i kraft.

dels att den del av utskottets yttrande på s. 4 som börjar med "Med det" och slutar med "utskottets sida" bort ha följande lydelse:

Det ovan anförda innebär att utskottet tillstyrker de i ärendet föreliggande motionerna. I fråga om propositionen i nu aktuell del hänvisas till det ovan föreslagna tillkännagivandet till regeringen.

dels att utskottets hemställan under 2 bort ha följande lydelse:

2. beträffande *prövning av formerna för lönegarantianspråk*
att riksdagen med bifall till motionerna 1987/88:A2, 1987/88:A3 och 1987/88:A4

- a) som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört om formerna för prövning av lönegarantianspråk,
- b) antar följande

Förslag till

Lag om ändring i konkurslagen (1987:672)

Härigenom föreskrivs att 9 kap. 1 § konkurslagen (1987:672) skall ha följande lydelse.

Lydelse enligt SFS 1987:672

Föreslagen lydelse

9 kap.
1 §

Rätten får efter framställning från konkursförvaltaren besluta att bevakningsförfarande skall äga rum i konkursen. Bevakning bör äga rum, om fordringar utan förmånsrätt kan antas erhålla utdelning i konkursen.

Rätten får efter framställning från konkursförvaltaren besluta att bevakningsförfarande skall äga rum i konkursen. Bevakning bör äga rum, om fordringar utan förmånsrätt kan antas erhålla utdelning i konkursen *eller om det med hänsyn till handläggningen av ärenden enligt lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs finns skäl för det.*

Lagutskottets yttrande

AU 1987/88:6

Bilaga 1

1987/88:3 y

om ändring i lagen (1970:741) om statlig lönegaranti
vid konkurs (prop. 1987/88:2)

Till arbetsmarknadsutskottet

Arbetsmarknadsutskottet har berett lagutskottet tillfälle att yttra sig över proposition 1987/88:2 om ändring i lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs jämte de med anledning av propositionen väckta motionerna 1987/88:A2 av Bengt Harding Olson m. fl. (fp), 1987/88:A3 av Elving Andersson (c) och 1987/88:A4 av Stig Gustafsson m. fl. (s).

Lagutskottet får anföra följande.

I propositionen framläggs förslag till sådana ändringar i lönegarantilagen som föranleds av den nya konkurslagen (1987:672). Ändringarna föreslås träda i kraft samtidigt med konkurslagen, dvs. den 1 januari 1988.

Enligt nuvarande regler är förfarandet vid prövning av lönegarantianspråk kopplat till de två handlägningsformer för konkurs – ordinär resp. mindre konkurs – som finns enligt nu gällande konkurslag (1921:225). I en ordinär konkurs åligger det förvaltaren att underrätta den utbetalande myndigheten – länsstyrelsen – om klara lönefordringar samt att för löntagarnas räkning bevaka samma fordringar i konkursen. Om förvaltaren anser sig inte kunna godta ett löneanspråk, ankommer det på löneborgenären att bevaka sin fordran på sedvanligt sätt. Fordringen får, efter framställd anmärkning, prövas på samma sätt som andra tvistiga fordringar i konkursen.

I en mindre konkurs – för närvarande nästan 95 % av alla konkurser – handhas däremot lönegarantifrågorna av kronofogdemyndigheten. Prövningen av anspråk på betalning enligt garantin sker hos kronofogdemyndigheten i ett från konkursen skilt förfarande.

Enligt den nya konkurslagen ersätts systemet med olika handlägningsformer med en enhetlig handlägningsform. Det bevakningsförfarande som för närvarande alltid äger rum i ordinär konkurs skall också i framtiden kunna anordnas, dock först efter särskilt beslut av konkursdomstolen. Bevakning bör normalt äga rum endast om oprioriterade fordringar kommer i fråga för utdelning.

I propositionen redovisas till en början efter vilken inriktning arbetet med en framtida reform av förfarandet vid handläggningen av ärenden om statlig lönegaranti vid konkurs kommer att bedrivas. Departementschefen erinrar om att lönegarantiutredningen i sitt delbetänkande (1986:9) Ny lönegaranti-lag lämnat förslag till ändringar av förfarandet vid handläggningen av lönegarantiärenden och därvid bl. a. förordat att den prövning av lönegarantianspråk som för närvarande ankommer på kronofogdemyndigheterna skall

flyttas över till konkursförvaltarna. Förslaget i denna del har godtagits eller lämnats utan erinran av de flesta av de remissinstanser som yttrat sig, men åtskilliga remissinstanser har kritiserat det. Departementschefen anser att det inte saknas fog för den kritik som har framförts.

Enligt departementschefens uppfattning talar starka skäl för att prövning-
en av lönegarantianspråk bör anförtrons en myndighet. Departementschefen vill därför inte förorda att utredningens förslag genomförs utan avser att i samråd med berörda myndigheter och organisationer närmare överväga en lösning av förfarandefrågorna som går ut på att kronofogdemyndigheterna får prövningsansvar för alla lönegarantianspråk. En annan anledning att dröja med en reform är enligt propositionen att den omorganisation av kronofogdemyndigheterna som skall genomföras den 1 juli 1988 skapar nya förutsättningar för att genomföra en koncentration av lönegarantihanteringen inom kronofogdemyndigheterna. Något förslag till ett nytt lönegarantisystem lämnas således inte i propositionen.

Förslagen i propositionen innebär såvitt nu är av intresse att det nuvarande systemet för handläggning av lönegarantifrågor behålls, dvs. att handläggningsformen blir beroende av om bevakningsförfarande anordnas eller ej. I övrigt skall lönegarantianspråk prövas av kronofogdemyndigheten. I propositionen konstateras att förslaget medför att flera lönegarantiärenden än för närvarande får avgöras av kronofogdemyndigheterna.

I samtliga tre motioner som väckts med anledning av propositionen förordas att en reform av lönegarantisystemet, med hänsyn till såväl arbetstagarnas intressen som effektivitetsskäl, bör inriktas på att överflytta ansvaret för prövningen av lönegarantianspråken till konkursförvaltarna. Motionärerna i motionerna A2 och A4 yrkar att vad som anförs i resp. motion skall ges regeringen till känna, och i motion A3 begärs förslag i enlighet med vad som anförs i motionen.

I motion A4 hänvisas vidare till att den förestående omorganisationen av kronofogdemyndigheterna kommer att genomföras först den 1 juli 1988 och framhålls att det är olämpligt att överföra nya arbetsuppgifter på kronofogdemyndigheterna innan dessa är rustade för detta. Motionärerna anser bl. a. mot den bakgrunden att möjligheterna för domstol att besluta om bevakningsförfarande bör utvidgas. En sådan utvidgning bör enligt motionärerna i första hand ta sikte på sådana situationer där ett smidigare förfarande är betydelsefullt för arbetstagarna. I motionen anförs att den nya konkurslagen bör ändras så att bevakningsförfarande kan anordnas också om det finns skäl till det med hänsyn till arbetstagares fordran på lön eller ersättning.

I motion A2 yrkas även (yrkande 2) – för det fall en överflyttning av ansvaret för prövningen till konkursförvaltarna inte kan genomföras till årsskiftet – att en provisorisk lösning genomförs som innebär att förvaltaren skall få handlägga de ärenden som han kräver att få handlägga för att säkerställa fortsatt drift av företag.

Lagutskottet erinrar om att utformningen av det statliga lönegarantisystemet och den därmed sammanhängande frågan om vem som skall ha ansvaret för prövningen av lönegarantianspråk i första hand faller inom arbetsmarknadsutskottets beredningsområde.

Från lagutskottets utgångspunkter kan emellertid konstateras att det

förslag till principiella riktlinjer för en omorganisation av kronofogdemyndigheterna som riksdagen godkände hösten 1986 (prop. 1986/87:52, LU 12, rskr. 103) i och för sig skapar förutsättningar för att kronofogdemyndigheterna skall kunna handlägga lönegarantiärenden i ökad utsträckning. Principbeslutet innebär bl. a. att en kronofogdemyndighet skall bildas i varje län den 1 juli 1988. Som utskottet uttalade vid riksdagsbehandlingen av förslaget medför en sådan organisation bl. a. att utrymme skapas för att tillföra kronofogdemyndigheterna kvalificerad personal inom olika områden. Erforderlig juridisk kompetens kommer således att finnas inom myndigheterna, och några organisatoriska hinder mot att tillföra kronofogdemyndigheterna ytterligare lönegarantiärenden finns alltså inte. I övrigt anser lagutskottet att det med hänsyn till det beredningsläge som ärendet för närvarande befinner sig i inte finns anledning för utskottet att ta ställning till frågan om hur en framtida reform av lönegarantilagstiftningen skall utformas.

Vad häfter angår de nu föreslagna ändringarna kan lagutskottet ställa sig bakom departementschefens uppfattning att handläggningen av lönegaranti-anspråk bör knytas till den nya konkurslagens bestämmelser om anordnande av bevakningsförfarande. I praktiken medför dock en sådan ordning – vilket också påpekas i propositionen – att ett större antal lönegarantiärenden än för närvarande kommer att avgöras av kronofogdemyndigheterna. Att så blir fallet hänger samman med att antalet konkurser i vilka bevakningsförfarande anordnas med stöd av reglerna i den nya konkurslagen kommer att bli färre än antalet konkurser som med stöd av gällande regler handläggs som ordinära konkurser. I en till lagutskottet och arbetsmarknadsutskottet ställd skrivelse har Konkursförvaltarkollegiernas förening uttryckt farhågor för att förslaget kommer att medföra att förvaltarna går miste om sin nuvarande möjlighet att få handlägga lönegaranti-anspråk för att därigenom säkerställa fortsatt drift. Enligt förvaltarkollegiet görs nämligen i dag många mindre konkurser om till ordinära konkurser av just nämnda skäl. I skrivelsen begärs ett uttalande från riksdagens sida om att bevakningsförfarande får anordnas på grund av att förvaltaren kräver att få handlägga lönegarantifrågor för att säkerställa fortsatt drift.

Mot bakgrund av de motivuttalanden som gjordes då den nya konkurslagen infördes konstaterar lagutskottet att reglerna i konkurslagen generellt sett inte medger att bevakningsförfarande anordnas av den anledningen att det med hänsyn till det konkursdrabbade företags fortsatta drift är motiverat att konkursförvaltaren får handlägga uppkommande lönegaranti-anspråk. Med propositionens förslag kommer således prövningen i dessa fall att överföras till kronofogdemyndigheterna. Som närmare belyses av motionärerna finns det emellertid flera skäl som talar för att man i avvaktan på den reform av lönegarantisystemet som förestår nu inte bör ändra den hittillsvarande ordningen. Utskottet vill härvidlag bl. a. peka på att kronofogdemyndigheterna med sin nuvarande organisation generellt sett inte torde ha de resurser som krävs för att de skall tillföras flera och kanske mer komplicerade lönegarantiärenden.

Det anförda leder utskottet till den uppfattningen att konkursförvaltarna i vart fall övergångsvis bör ges möjlighet att handlägga lönegaranti-anspråk när det krävs med hänsyn till företags fortsatta drift och arbetstagarnas

intressen. En lagändring i detta syfte bör lämpligen genomföras nu. Eftersom enligt den nu aktuella propositionen handlägningsordningen för lönegarantiärenden är kopplad till bevakningsförfarandet bör spørgsmålet lagtekniskt lösas genom en ändring i konkurslagen av innebörd att domstol får besluta om bevakningsförfarande i de aktuella fallen. Utskottet förordar att 9 kap. 1 § konkurslagen får följande lydelse:

Rätten får efter framställning från förvaltaren besluta att bevakningsförfarande skall äga rum i konkursen. Bevakning bör äga rum, om fordringar utan förmånsrätt kan antas erhålla utdelning i konkursen *eller om det med hänsyn till handläggningen av ärenden enligt lagen (1970:741) om statlig lönegaranti vid konkurs finns skäl för det.*

Beträffande tillämpningen av denna nya bestämmelse vill utskottet framhålla att domstolen i allmänhet bör kunna lägga förvaltarens uppgift om behovet av ett bevakningsförfarande till grund för beslutet. Någon prövning av frågan huruvida driften av företaget bör fortsätta eller ej bör således inte göras av domstolen. Däremot kan det finnas skäl för domstolen att under hand inhämta tillsynsmyndighetens syn på saken. Utskottet vill understryka att det inte är meningen att bevakningsförfarande alltid skall anordnas vid företags fortsatta drift. Det bör krävas att det är av betydelse för den fortsatta driften att förvaltaren handlägger lönegarantifrågorna. Därvid bör även arbetstagarnas intressen av att frågorna handläggs av konkursförvaltaren tillmätas betydelse. En annan omständighet som bör beaktas är om förvaltarens befattning med lönegarantifrågorna ger ett smidigare förfarande än om frågorna handläggs vid kronofogdemyndigheten. Bevakningsförfarandet borde därför böra aktualiseras främst när det är fråga om konkursdrabbade företag med många anställda eller företag där lönegarantifrågorna kan vara mera komplicerade.

Utskottet vill tillägga att vad som ovan anförts endast avser anordnande av bevakningsförfarande med hänsyn till handläggningen av lönegarantiärenden. I övrigt äger vad som uttalats i förarbetena till konkurslagen giltighet.

Genom vad lagutskottet sålunda anförts tillgodoses i väsentlig mån önskemålen i motionerna A2 och A4. I övrigt föranleder propositionen och motionerna inte några uttalanden från utskottets sida.

Stockholm den 10 november 1987

På lagutskottets vägnar

Per-Olof Strindberg

Närvarande: Per-Olof Strindberg (m), Owe Andréasson (s), Ulla Orring (fp), Martin Olsson (c), Allan Ekström (m), Bengt Kronblad (s), Bengt Harding Olson (fp), Nic Grönvall (m), Gunnar Thollander (s), Ewa Hedkvist Petersen (s), Hans Rosengren (s), Ulla Pettersson (s), Eva Rydén (c), Marianne Carlström (s) och Krister Andersson (s).

Per-Olof Strindberg (m), Ulla Orring (fp), Martin Olsson (c), Allan Ekström (m), Bengt Harding Olson (fp), Nic Grönvall (m) och Eva Rydén (c) anser att den del av utskottets yttrande som börjar på s. 2 med "Från lagutskottets" och slutar på s. 4 med "utskottets sida." bort ha följande lydelse:

Lagutskottet vill emellertid från sina utgångspunkter framhålla att konkursförvaltarna, som under hela konkursens förlopp har en direkt kontakt med konkursförbandet, har bättre förutsättningar än kronofogdemyndigheterna att handlägga anspråk på statlig lönegaranti. Utskottet delar således den uppfattning som framförs i motionerna att förvaltarnas nära kontakt med företaget och dess anställda under konkursens gång leder till det säkraste underlaget för bedömning av anspråk enligt lönegarantin. En ordning som innebär att den som svarar för utredningen av företagets tillgångar och skulder också svarar för prövningen av de skulder som föranleder anspråk enligt lönegarantin medför dessutom att dubbelarbete och onödig byråkrati undviks. En sådan ordning innebär även en tydligare ansvarsmarkering. Att som förespråkas i propositionen ge kronofogdemyndigheterna det formella ansvaret för prövningen, medan ansvaret i praktiken ändå kommer att finnas hos förvaltarna, medför enligt utskottets uppfattning en olämplig uppsplittning av ansvaret. Enligt utskottets mening uppnås vidare en stabilare hantering av lönegarantiärenden om samma förfarande tillämpas oavsett konkursens handläggningsform. Ett sådant system torde för övrigt vara betydligt mindre resurskrävande än det som förespråkas i propositionen. Utskottet vill i sammanhanget också poängtera att 1979 års konkursreform medfört att förvaltaruppgifterna koncentrerats till personer som specialiserat sig på konkursförvaltning varför förvaltarna har bättre kunskaper och erfarenhet än tidigare när det gäller den lagstiftning som anknyter till förhållandena i konkurs. Med hänsyn till att konkursförvaltarna redan i dag inom ramen för tillsynsmyndighetens kontroll ansvarar för prövningen av lönegarantianspråk i de ordinära konkurserna kan några principiella invändningar knappast resas med avseende på förvaltarnas myndighetsutövning i de aktuella ärendena. Sammanfattningsvis anser utskottet således i likhet med vad som anförs i motionerna att ansvaret för prövning av lönegarantianspråk vid samtliga konkurser i fortsättningen bör åvila konkursförvaltarna.

Vad härefter angår de nu föreslagna ändringarna i lagen om statlig lönegaranti vid konkurs kan lagutskottet – med hänsyn till att en reform i enlighet med vad som nyss förordats inte kan genomföras före årsskiftet 1987-1988 – som en provisorisk lösning godta att ansvaret för prövningen av lönegarantianspråk övergångsvis knyts till den nya konkurslagens bestämmelser om anordnande av bevakningsförfarande. Som framgått i det föregående leder detta till att konkursförvaltarna kommer att hantera lönegarantiärendena i alla de konkurser i vilka bevakningsförfarande anordnas. I praktiken medför dock det nu aktuella förslaget – vilket också påpekas i propositionen – att ett större antal lönegarantiärenden än för närvarande kommer att avgöras av kronofogdemyndigheterna. Att så blir fallet hänger samman med att antalet konkurser i vilka bevakningsförfarande anordnas med stöd av reglerna i den nya konkurslagen kommer att bli färre

än antalet konkurser som med stöd av gällande regler handläggs som ordinära konkurser. I en till lagutskottet och arbetsmarknadsutskottet ställd skrivelse har Konkursförvaltarkollegiernas förening uttryckt farhågor för att förslaget kommer att medföra att förvaltarna går miste om sin nuvarande möjlighet att få handlägga lönegarantianspråk för att därigenom säkerställa fortsatt drift. Enligt förvaltarkollegiet görs nämligen i dag många mindre konkurser om till ordinära konkurser av just detta skäl. I skrivelsen begärs ett uttalande från riksdagens sida om att **bevakningsförfarande bör få anordnas** på grund av att förvaltaren kräver att få handlägga lönegarantifrågor för att säkerställa fortsatt drift.

Mot bakgrund av de motivuttalanden som gjordes då den nya konkurslagen infördes konstaterar lagutskottet att reglerna i konkurslagen generellt sett inte medger att bevakningsförfarande anordnas av den anledningen att det med hänsyn till det konkursdrabbade företags fortsatta drift är motiverat att konkursförvaltaren får handlägga uppkommande lönegarantianspråk. Med propositionens förslag kommer således prövningen i dessa fall att överföras till kronofogdemyndigheterna. Som närmare belyses av motionärerna talar emellertid starka skäl mot att man i avvaktan på den reform som nu förestår flyttar över ytterligare ärenden till kronofogdemyndigheterna. Utskottet vill tillägga att kronofogdemyndigheterna med sin nuvarande organisation generellt sett inte heller torde ha de resurser som krävs för att de skall kunna tillföras flera och kanske mer kvalificerade lönegarantiärenden.

Det anförda leder utskottet till uppfattningen att konkursförvaltarna i avvaktan på en slutlig reform bör ges möjlighet att handlägga lönegarantianspråk, även i de konkurser i vilka bevakningsförfarande inte anordnats, när det krävs med hänsyn till företags fortsatta drift och arbetstagarnas intressen. Enligt utskottets mening skulle en ändring av konkurslagens regler om bevakningsförfarande – som förordas i motion A4 – innebära en onödig och kostsam lösning av saken. Med hänsyn till att anspråk på ersättning enligt den statliga lönegarantin dessutom faller utanför det egentliga konkursförfarandet, bör av systematiska skäl frågan i stället lagtekniskt lösas så – som förordas i motion A2 – att lagen om statlig lönegaranti vid konkurs övergångsvis kompletteras med bestämmelser som innebär att konkursförvaltarna får ansvaret för prövningen av alla de anspråk på garantin som de kräver att få handlägga för att säkerställa fortsatt drift vid företagen. Utskottet förordar att arbetsmarknadsutskottet med anledning av motion A2, yrkande 2 vidtar de lagändringar som sålunda erfordras.

Utöver det anförda föranleder propositionen och motionerna inte några uttalanden från lagutskottets sida.

Förslag till

Lag om ändring i lagen (1970: 741) om statlig lönegaranti vid konkurs

Härigenom föreskrivs att 2–8 §§ lagen (1970: 741) om statlig lönegaranti vid konkurs skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §¹

Betalning enligt garantin utgår för sådan fordran på lön eller annan ersättning som har förmånsrätt enligt 12 § förmånsrättslagen (1970: 979) och för fordran på pension som har förmånsrätt enligt 12 eller 13 § samma lag.

Har någon på grund av fordran som omfattas av garantin ansökt om gäldenärens försättande i konkurs, utgår betalning även för kostnaden härför och, om konkursten avskrivits enligt 185 d § konkurslagen (1921: 225), för kostnad som han ålagts att utge enligt 188 § samma lag.

Har någon på grund av en fordran som omfattas av garantin ansökt att gäldenären skall försättas i konkurs, utgår betalning även för kostnaden för det och, om konkursten avskrivits enligt 10 kap. 1 § konkurslagen (1987: 672), för kostnad som han har ålagts att utge enligt 14 kap. 3 § samma lag.

Beträffande fordran med förmånsrätt enligt 12 § förmånsrättslagen gäller garantin för varje arbetstagare högst ett belopp som motsvarar tolv gånger det vid tiden för konkursbeslutet gällande basbeloppet enligt 1 kap. 6 § lagen (1962: 381) om allmän försäkring. Betalning utgår därvid för fordran som avser ersättning för särskilda kostnader framför annan fordran.

3 §²

Betalning enligt garantin utgår endast för fordran som bevakats i konkursten eller, i fall som avses i 7 §, blir känd för myndighet som där sägs inom ett år från det att beslut om avskrivning av konkursten vunnit laga kraft. Har arbetsgivaren tidigare varit försatt i konkurs, utgår icke betalning för fordran som gjorts eller kunnat göras gällande i den konkursten.

Betalning enligt garantin utgår endast för en fordran som blir känd för den kronofogdemyndighet som avses i 6 § inom ett år från det att konkursten avslutades eller beslut om att avskriva konkursten vann laga kraft. Om bevakningsförfarandet har anordnats, utgår dock betalning endast för en fordran som har bevakats. Om arbetsgivaren tidigare har varit försatt i konkurs, utgår inte betalning för en fordran som gjorts eller kunnat göras gällande i den konkursten.

¹ Senaste lydelse 1979: 344.

² Senaste lydelse 1975: 1261.

4 §

Från belopp som avses i 2 § avräknas vad arbetstagaren får lyfta enligt 143 § konkurslagen (1921:225).

Från garantibelopp som avses i 2 § skall räknas av vad som enligt 11 kap. 14 § konkurslagen (1987:672) har betalats i förskott till arbetstagaren för en fordran som omfattas av garantin.

5 §³

Garantibelopp betalas av myndighet som regeringen bestämmer. Härvid verkställas skatteavdrag samt avdrag med belopp som skall innehållas på grund av beslut om införsel eller utmätning i lön.

Garantibelopp får ej betalas förrän beslutet om konkurs vunnit laga kraft och ej heller förrän arbetstagarens fordran har förfallit till betalning. Garantibelopp som avser fordran på lön för uppsägningstid får betalas efter hand under uppsägningstiden. Åberopas motfordran hos arbetstagaren, får garantibelopp, som motsvarar sådan del av motfordringen med vilken kvittning kan ske enligt lagen (1970:215) om arbetsgivares kvittningsrätt, betalas först om det uträknas att motfordringen icke föreligger.

Betalning enligt garantin av fordran som avses med underrättelse enligt 6 § första stycket första eller andra meningen får dock ske utan hinder av att beslutet om konkurs icke vunnit laga kraft.

Betalning enligt garantin av en fordran som bedöms som klar eller betalningsgrundande och som är förfallen till betalning får dock ske trots att konkursbeslutet inte har vunnit laga kraft.

Om ett bevakningsförfarande har anordnats, får betalning enligt garantin inte ske på grund av en underrättelse enligt 8 § fjärde stycket. Om en sådan betalning redan har skett, skall denna räknas av från det lönegarantibelopp som arbetstagaren senare visar sig ha rätt till.

6 §⁴

Förvaltare i konkurs, som handlägges i enlighet med vad som i allmänhet är föreskrivet i fråga om konkurs, skall snarast efter konkursbeslutet underrätta myndighet som avses i 5 § om fordran på lön för uppsägningstid i den mån fordringen enligt förvaltarens bedömning är klar. Underrättelse bör lämnas även om annan fordran som omfattas av garantin under samma förutsättning. I övrigt skall underrättelse lämnas utan dröjsmål när fordran som omfattas av ga-

Förvaltaren skall snarast underrätta kronofogdemyndigheten i den ort där gäldenären är bosatt om sådana fordringar som garantin kan antas omfatta. Myndigheten har behörighet som borgenär, även om staten inte har någon fordran mot gäldenären.

Rätten skall underrätta kronofogdemyndigheten om tid för edgångssammanträdet.

Avser förvaltaren att till arbetstagaren enligt 11 kap. 14 § konkurslagen (1987:000) i förskott betala ut

³ Senaste lydelse 1975:1261.

⁴ Senaste lydelse 1979:344.

rantin efter bevakning blivit utdelningsskilt.

Underrättelse som avses i första stycket behöver inte lämnas i den mån arbetstagaren får lyfta betalning för sin fordran enligt 143 § konkurslagen (1921:225), beträffande fordran på lön för uppsägningstid på fordringens förfallodag och beträffande annan fordran utan dröjsmål sedan fordringen blivit utdelningsskilt.

När underrättelse lämnas enligt första stycket första eller andra meningen skall konkursförvaltaren samtidigt för arbetstagarens räkning bevaka fordran som avses med underrättelsen. Bevakning sker genom att förvaltaren tillställer konkursdomaren två kopior av underrättelsen med angivande av att denna avser bevakning. Förvaltaren skall i sådant fall genast underrätta arbetstagaren om bevakningen.

7 §⁵

Handlägges konkurs som mindre konkurs enligt konkurslagen (1921:225) och finnes anledning antaga att fordran, som omfattas av garantin, kan göras gällande, skall konkursdomaren genast sända underrättelse därom till kronofogdemyndigheten i den ort, där gäldenären bör svara i tvistemål som angår gäld i allmänhet. Sedan tid för gäldenärens edgång har bestämts, skall myndigheten underrättas där-om. Myndigheten har behörighet som borgenär, även om staten icke innehar fordran hos gäldenären.

Första stycket gäller i tillämpliga delar, när konkursdomaren från konkursförvaltaren mottagit anmälan som avses i 186 § konkurslagen eller fråga på annat sätt uppkommit om avskrivning av konkursen enligt nämnda paragraf utan att underrättelse som avses i 6 § lämnats dessförinnan.

belopp som kan omfattas av garantin, skall förvaltaren dessförinnan underrätta kronofogdemyndigheten och den myndighet som avses i 5 § om det.

Om ett bevakningsförfarande har anordnats, gäller följande. Förvaltaren skall snarast underrätta den myndighet som avses i 5 § om fordran på lön för uppsägningstid, i den mån fordringen enligt förvaltarens bedömning är klar. Under samma förutsättning bör underrättelse lämnas även om andra fordringar som omfattas av garantin. I övrigt skall underrättelse lämnas utan dröjsmål när fordran, som omfattas av garantin, efter bevakning har blivit utdelningsskilt.

Underrättelse som avses i första stycket behöver inte lämnas i den mån fordringen redan har betalats av garantin. Underrättelse behöver inte heller lämnas i den mån medel betalas ut i förskott till arbetstagaren enligt 11 kap. 14 § konkurslagen (1987:672), beträffande fordran på lön för uppsägningstid senast på fordringens förfallodag och beträffande annan fordran utan dröjsmål

⁵ Senaste lydelse 1979: 344.

sedan fordringen blivit utdelningsgill.

Förvaltaren skall för arbetstagarens räkning bevaka fordran som enligt förvaltarens bedömning är klar. Om en underrättelse har skett enligt första stycket, får bevakningen ske genom att förvaltaren tillställer rätten två kopior av underrättelsen och anger att den avser bevakning. Förvaltaren skall i ett sådant fall genast underrätta arbetstagaren om bevakningen.

8 §⁶

Det åligger kronofogdemyndighet som får underrättelse enligt 7 § eller anmälan enligt 185 b § konkurslagen (1921:225) att skyndsamt pröva i vad mån betalning enligt garantin skall utgå för fordran i konkursen. Detta gäller även när fordran i konkursen på annat sätt blir känd för myndigheten.

Arbetsgivare är skyldig att vid kronofogdemyndighetens prövning enligt första stycket på anfordran lämna uppgift om arbetstgares anställnings- och avlöningsförhållanden eller pensionsförhållanden. Undandraget sig arbetsgivaren att fullgöra detta, kan han efter omständigheterna hämtas eller häktas.

Beslut om hämtning eller häktning meddelas av *konkursdomaren* efter framställning från kronofogdemyndigheten. *Kostnaden för hämtning eller häktning utgår av allmänna medel. I övrigt gäller beträffande sådan åtgärd 95 § konkurslagen i tillämpliga delar.*

Kronofogdemyndigheten skall utan dröjsmål underrätta den i 5 § avsedda myndigheten angående fordran som vid prövning enligt första stycket funnits vara betalningsgrundande. Förekommer anledning därtill får kronofogdemyn-

Den kronofogdemyndighet som får en underrättelse enligt 6 § första stycket skall skyndsamt pröva i vad mån betalning enligt garantin skall utgå för en fordran i konkursen. Detta gäller även när en fordran i konkursen på annat sätt blir känd för myndigheten.

Beslut om hämtning eller häktning meddelas av den tingsrätt som *handlägger konkursärendet* efter framställning från kronofogdemyndigheten. *I övrigt gäller beträffande sådana åtgärder 6 kap. 9 § tredje och fjärde styckena, 10 § andra stycket och 11 § konkurslagen (1987:672) i tillämpliga delar. Om arbetsgivaren är en juridisk person, tillämpas även 6 kap. 13 § konkurslagen.*

Kronofogdemyndigheten skall utan dröjsmål underrätta den i 5 § avsedda myndigheten angående en fordran som vid prövning enligt första stycket funnits vara betalningsgrundande. *Sådan underrättelse skall dock inte ske i den mån*

⁶ Senaste lydelse 1979: 344.

Nuvarande lydelse

digheten återkalla sitt beslut, om det sker innan utbetalning har ägt rum.

Föreslagen lydelse

underrättelse enligt 6 § tredje stycket om förskottsbetalning har lämnats. Om det förekommer anledning till det får kronofogdemyndigheten återkalla sitt beslut, om det sker innan utbetalning enligt garantin har ägt rum.

AU 1987/88:6

Bilaga 2

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1988. Äldre bestämmelser gäller fortfarande i fråga om en konkurs, i vilken konkursbeslutet har meddelats före ikraftträdandet. Vad som i dessa bestämmelser sägs om konkursdomaren skall dock i stället avse tingsrätten.

